

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1469/2021
21.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., кога заступа пуномоћник Јован Мићић, адвокат из ..., против тужених Града Пожареваца, као правног следбеника Општине Пожаревац, Фонда за изградњу станова солидарности Општине Пожаревац, кога заступа Градско правобранилаштво Града Пожареваца, ББ из ..., кога заступа пуномоћник Александар Обрадовић, адвокат из ... и ВВ из ..., коју заступа пуномоћник Душан Шукљевић, адвокат из ..., ради утврђења, одлучујући о предлогу тужиоца за понављање поступка који је окончан пресудом Врховног касационог суда Рев 3670/2019 од 21.11.2019. године, у седници већа од 21.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснован предлог тужиоца АА из ... за понављање поступка који је окончан пресудом Врховног касационог суда Рев 3670/2019 од 21.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Врховног касационог суда Рев 3670/2019 од 21.11.2019. године преиначена је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 242/19 од 19.02.2019. године исправљена решењем Гж 242/19 од 02.07.2019. године и допунско решење Гж 242/19 од 02.07.2019. године у другом ставу изреке алинеја 1, 2, 3, 4 и трећем ставу изреке и допунско решење тако што је одбијена као неоснована жалба тужиоца АА и потврђена пресуда Основног суда у Пожаревцу П 1541/17 од 05.11.2018. године у другом, трећем, четвртм и петом ставу изреке.

Поднеском од 06.01.2021. године тужилац је поднео предлог за понављање поступка пред Врховним касационим судом а по пресуди П 3670/2019 од 21.11.2019. године. У предлогу тужилац наводи да је против другостепене пресуде изјавио ревизију у складу са одредбом члана 404. ЗПП (посебна ревизија), те да је ставом 2. тог члана прописано да о дозвољености и основаности те ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија. Међутим, поменути пресуду Врховни касациони суд је донео у већу састављеном од троје судија на који начин предлагач сматра да Врховни касациони суд при доношењу наведене одлуке није био прописно састављен што представља битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. ЗПП а што је уједно и разлог за понављање поступка пред Врховним

касационим судом у складу са чланом 433а став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20).

Ценећи поднети предлог, овај суд најпре исти прихвата као дозвољен, али налази да је неоснован.

Према стању у списима предмета у конкретном случају тужба је поднета 14.10.2005. године, када се примењивао ЗПП („Службени гласник РС“ број 125/2004). Током поступка најпре је уследио прекид 2007. године, поступак је потом настављен 2016. године, након тога је поново био прекинут решењем Основног суда у Пожаревцу П 323/16 од 23.11.2016. године али је то решење укинуо Виши суд у Пожаревцу решењем Гж 1587/17 од 08.11.2017. године. Након тога, по спроведеном поступку донета је првостепена пресуда Основног суда у Пожаревцу П 1541/17 од 05.11.2018. године, а по жалби у односу на исту одлучивао је Апелациони суд у Крагујевцу пресудом Гж 242/19 од 19.02.2019. године и исту касније исправљао и допуњавао. Врховни касациони суд је пресудом Рев 3670/2019 од 21.11.2019. године одлучивао по ревизији у односу на поменути пресуду Апелационог суда у Крагујевцу. Све напред наведено доводи до несумњивог закључка да су сви поменути судови били дужни да у поступку примене ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09).

Да су нижестепени судови поступили на наведени начин (тај закон је применио једино првостепени суд), онда би у конкретном случају, с обзиром да је институт понављања поступка пред Врховним касационим судом установљен изменама Закона о парничном поступку 2014. године („Службени гласник РС“ број 55/2014), предлог за понављање поступка био недозвољен.

Међутим, из одлука нижестепених суда произилази да су и другостепени и Врховни касациони суд у конкретном случају примењивали одредбе ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 са каснијим изменама). На тај начин ти судови су тужиоцу објективно дали за право да очекује да ће се и у даљем поступку примењивати тај закон који му даје право на ово ванредно правно средство. Управо полазећи од тог става овај суд и налази да је у конкретном случају тужиочев предлог за понављање поступка дозвољен.

Ценећи основаност поднетог предлога у складу са чланом 433а ЗПП Врховни касациони суд налази да је поднети предлог неоснован.

Није спорно да је у конкретном случају тужилац изјавио ревизију по члану 404. ЗПП о чијој дозвољености и основаности одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија. Међутим, суштина посебне ревизије по члану 404. ЗПП је да је она изузетно дозвољена и против другостепене пресуде која не би могла да се побија „обичном ревизијом“ по члану 403. ЗПП. То значи да ако је изјављена ревизија дозвољена по одредбама члана 403. ЗПП онда нема потребе да Врховни касациони суд о тој ревизији одлучује применом члана 404. ЗПП. Циљ сваке ревизије је да се издејствује одлучивање Врховног касационог суда о одлуци другостепеног суда. У овом случају тужилац није био ускраћен у том праву јер је о његовој ревизији одлучивао Врховни касациони суд нашавши да је иста дозвољена по члану 403. ЗПП (чланом 403. став 2. тачка 2. је прописано да је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака).

С обзиром да по члану 37. став 2. ЗПП Врховни касациони суд одлучује у већу састављеном од троје судија то у овом случају је веће Врховног касационог суда које је донело оспорену одлуку било састављено на начин прописан законом те отуда нема битне повреде одредаба парничног поступка на коју указује предлагач у предлогу за понављање поступка због чега је исти као неоснован и одбијен.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић